

ΤΟΥ **Δημήτρη Αργυρού**

Μια πρώτη, λίγο εν θερμώ, αλλά και με ρεαλισμό, αξιολόγηση των αποτελεσμάτων. Η μνημονιακή καμαρίλα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ τελείωσε. Και αυτό είναι πολύ καλό, δημιουργώντας δυναμικές ευρύτερων αλλαγών. Το μνημόνιο όμως θα παραμείνει εδώ, γιατί όπως λέγαμε και προεκλογικά προϋποθέτει ρήξεις και ανατροπές, με την ΕΕ- ΔΝΤ-ΕΚΤ που η μεγάλη πλειοψηφία του Ελληνικού λαού- όπως ξανάδειξαν και τα αποτελέσματα- απεύχεται. Παρόλα αυτά δεν μπορούμε να χαιρετήσουμε την πτώση αυτής της καμαρίλας. Ανεξάρτητα με το γεγονός πως η πτώση έγινε με την χρησιμοποίηση ενός σχεδόν σοσιαλδημοκρατικού ΣΥΡΙΖΑ, και αυτό γίνεται αμέσως φανερό με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- Καμένου δεν είναι με κανένα τρόπο αριστερή κυβέρνηση και το πρόγραμμα της δεν θα είναι αριστερό. Θα ήταν αριστερότερη μια καθαρή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αν δεν έκανε πίσω, αν ζητούσε από το ΚΚΕ στήριξη και αφού δεν την έπαιρνε, θα έπαιρνε στην συνέχεια την αυτοδυναμία με ψήφους που θα προέρχονταν εκ των αριστερών της.

Βέβαια το να αντιμετωπίσει τα αποτελέσματα της κρίσης, το να προσφέρει τροφή, ένδυση, στέγη, υγεία και παιδεία στην φτωχολογιά δεν συνιστά αριστερή πολιτική, μα καθαρά αστικοδημοκρατική. Αριστερή από την άλλη πλευρά θα ήταν μια πολιτική που αύριο το πρωί θα μείωνε τις ώρες εργασίας, θα αύξανε τους μισθούς, θα απαγόρευε τις απολύσεις, θα κρατικοποιούσε τις τράπεζες και τις μεγάλες παραγωγικές μονάδες, θα απαγόρευε την εξαγωγή κεφαλαίων με οποιοδήποτε τρόπο. Θα έφτιαχνε ένα πραγματικό φτηνό κράτος με τα στελέχη του, τους βουλευτάδες, τους υπουργούς κτλ να πληρώνονταν με το μέσο εργατικό μισθό. Ένα κράτος που δεν θα ενίσχυε το κεφαλαίο με μυστικά και αλλά κονδύλια, αλλά θα έπαιζε ένα πολύμορφο παραγωγικό ρόλο.

Όχι αυτή την πολιτική ούτε την προπαγάνδιζε, ούτε την υποστήριξε ο ΣΥΡΙΖΑ και δεν μπορούμε να του την χρεώσουμε. Είναι τίμιο να τον κρίνουμε με ότι είπε και όχι με ότι θα θέλαμε να πει. Άλλωστε στις εκλογές και η δική μας πολιτική ατζέντα συμμετείχε και τιμήθηκε με το 0,6%. Αυτό δεν συνεπάγεται πως δεν θα συνεχίσουμε να προπαγανδίζουμε την δική μας πλατφόρμα, δεν θα συνεχίσουμε στα πλαίσια του εργατικού κινήματος, να

διεκδικούμε όχι μόνο να κερδίσουμε ότι έχουμε χάσει, αλλά και ότι δικαιούμαστε.

Συνολικότερα δεν βλέπω μια συνολικότερη αριστερή στροφή της Ελληνικής κοινωνίας. Αλλά μια πόλωση ανάμεσα στην δεξιά και στην αριστερά, με μια πρωτοκαθεδρία στην δεξιά. Ακόμη και αν θεωρήσουμε όλο το ποσοστό του ΣΥΡΙΖΑ αριστερό- που έχω τις αμφιβολίες μου- η αριστερά δεν ξεπερνά το 44%. Με την δεξιά σε όλες της τις εκδοχές από την ΧΑ έως τον Παπανδρέου να παίρνει το 56%. Επίσης η άκρα δεξιά παίρνει περίπου 9%, σε αντίθεση με την κομμουνιστική και αντικαπιταλιστική αριστερά που παίρνει περίπου 6,5%. Με την τελευταία να μην έχει λεηλατηθεί αυτή την φορά από το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά αυτό δεν φτάνει πια.

Η αντικαπιταλιστική και μ-λ αριστερά παίρνει δεν παίρνει 0,85%(0,64% η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ). Τραγωδία; όχι κάθε άλλο. Η εκλογική συμμαχία ΑΝΤΑΡΣΥΑ- ΜΑΡΣ διπλασίασε το ποσοστό και σε ποσοστά και σε απόλυτους αριθμούς που είχε πάρει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ τον Ιούνιο του 2012, ενώ υπολείπεται κατά 0,8% από το ποσοστό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ του Μάη του 2012. Νομίζω πως δεν πρέπει ούτε να κλαίμε, ούτε να γελάμε. Ούτε να μεμψιμοιρούμε, ούτε να θριαμβολογούμε.

Για μια ακόμη φορά είμαστε αρκετά καλοί στο δρόμο, αλλά λίγοι για τα κεντρικά πολιτικά σαλόνια και στις εκλογές. Και αυτό είναι ένα ζήτημα που διαρκώς μπαίνει ως ζήτημα και διαρκώς δεν το αντιμετωπίζουμε.

Από την μια πλευρά ο κόσμος μας εμπιστεύεται όταν τρέχουμε αν τον απολύσουν ή όταν μπαίνουμε μπροστάρηδες στους αγώνες του. Όλοι αναγνωρίζουν πως εμείς έχουμε μεγαλύτερη αγωνιστική συνεισφορά από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στην πτώση της μνημονιακής καμαρίλας, ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε τα ψήφια όμως. Από την άλλη πλευρά δεν μας εμπιστεύεται όταν τους ζητάμε να πάρει την υπόθεση στα χέρια του και να εξεγερθεί, ενώ αυτός ψάχνει για σωτήρες, είτε γιατί νιώθει πως δεν είναι ώριμα τα πράγματα, είτε γιατί δεν μας θεωρεί ικανούς για αυτό το ρόλο. Και ίσως να έχει και δίκαιο όχι μόνο για το ρόλο του σωτήρα, αλλά και για τον ρόλο του ανατροπέα.

Επίσης γιατί ο κόσμος εμπιστεύεται το ΚΚΕ σε πολλή μεγαλύτερο βαθμό από ότι εμάς; Παρόλο που σε γενικές γραμμές λέμε τα ίδια πράγματα. Όχι πως δεν υπάρχουν διαφορές, υπάρχουν, αλλά σε γενικότερα πλαίσια δεν φαίνονται. Μήπως όμως ισχύει πως κάτω από αυτά τα δεδομένα τελικά δεν έχουμε λόγο ύπαρξης στην κεντρική πολιτική σκηνή, πάρα στο κίνημα, θα πουν κάποιοι. Ή μήπως η εξήγηση βρίσκεται στο γεγονός πως το ΚΚΕ είναι ένα ιστορικό κόμμα, ριζωμένο στο λαό, ενώ εμείς ριζοσπαστικές εκδοχές και αιρέσεις του.

Δεν νομίζω να ισχύει ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο. Επειδή όντως υπάρχουν υπαρκτές

διαφορές τόσο με το ΣΥΡΙΖΑ, όσο και με το ΚΚΕ το καλύτερο είναι να τις αναδείξουμε και να μην τις φοβηθούμε. Όπως επίσης να μπορεί το ΚΚΕ να είναι ένα ιστορικό κόμμα, αλλά και ο χώρος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι ένας διακριτός χώρος στην ελληνική κοινωνία από την δεκαετία του 70. Ενώ σήμερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πλήρως αναγνωρίσιμη δύναμη, ιδιαίτερα στους αγώνες και στην τοπική αυτοδιοίκηση.

Τότε τι; Μα τίποτε λιγότερο, τίποτε περισσότερο από την ξεκάθαρη εικόνα και φωνή, διακριτή από τις άλλες αριστερές δυνάμεις. Μια ξεκάθαρη ενιαία εικόνα σε κοινωνικό, συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο. Όχι δεν λέω να γίνουμε κόμμα νέου τύπου με δημοκρατικό συγκεντρωτισμό. Λέω να γίνουμε ένα μέτωπο που θα βγαίνει ενιαία προς τα έξω, με μια οργανωμένη δημοκρατία, τόσο από κάτω προς τα επάνω, όσο και το αντίθετο. Με πλάνα και τακτικές που θα τα υπηρετούμε μέχρι τέλος και δεν θα τα αφήνουμε στην μέση. Με ένα αναγκαίο τακτικό και προγραμματικό λόγο, που θα γίνεται τάλιρα, σε όλους τους τομείς, σαν να είναι εμείς που θα κυβερνήσουμε αύριο. Σύντροφοι η λογική της παροιμίας «φασόλι του φασόλι» από το 0,11 του ΜΕΡΑ και το 0,10 του ΕΝΑΝΤΙΑ ως το σημερινό είναι εξόχως γραμμικό, αντιδιαλεκτικό και σε καμία περίπτωση δεν ισχύει. Ας δούμε λόγου χάρη την εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ από το 4% στην κυβέρνηση.

Από σήμερα αρχίζει μια νέα ιστορική περίοδος και εμείς πρέπει να είμαστε και θα είμαστε στο δρόμο για ότι μας αξίζει και δικαιούμαστε. Δεν μπορούμε παρά να στηρίξουμε φιλολαϊκά και φιλεργατικά μέτρα, αν η νέα κυβέρνηση τα πάρει. Ή να εκβιάσουμε με κινηματικούς τρόπους να τα πάρει και από την άλλη να την πολεμήσουμε αν προχωρήσει σε αντιλαϊκά μέτρα.

Υ.Γ: Η Τρίτη θέση της Χ.Α, όπως και το γεγονός της «καμένη» ψήφου σε Λεβέντη κ «τελεία» θα πρέπει να προβληματίσει εντόνως τις πολιτικές δυνάμεις. Γιατί διάολε να πηγαίνει ψήφος διαμαρτυρίας στον Λεβέντη και όχι στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Γιατί η καθαρή φασιστική ΧΑ παίρνει 6%

Πηγή: argiros.net